

Hồi 29

Tướng Cướp Và Quan Nha

Đôi mắt Đỗ Nghị nhìn lom lom vào mặt Phí Độc Hành, hẩn theo dõi từng diễn biến trong sắc thái.

Hắn biết có lẽ “Tướng Cướp Liêu Đông” đã xiêu lòng, hẩn vội bồi thêm:

- Phí huynh, cờ đã đến tay, bậc anh hùng phải nên phát cho đúng lúc...

Phí Độc Hành nhìn sững vào mặt hẩn:

- Anh có đảm bảo được rằng từ đây về sau tôi sẽ tránh được phiền hà hay không?

Là một con người minh mẫn, làm sao Đỗ Nghị không thấy rõ câu hỏi đó đồng nghĩa với cái gạt đầu?

Hẩn vội vỗ tay vào ngực:

- Phí huynh, đệ xin đem cái mạng này đảm bảo với Phí huynh về việc đó.

Phí Độc Hành cau mặt, nhưng hẩn lại cười:

- Đỗ huynh, câu nói đó là do anh nói đó nghe, nếu từ đây về sau có chuyện gì phiền phức xảy đến cho tôi thì tôi nín áo anh...

Tuy biết chuyện khó khăn, nhưng vì đã có gốc chắc rồi nên Đỗ Nghị gạt đầu ngay:

- Phí huynh, chúng ta chỉ một lời thôi.

Phí Độc Hành hỏi:

- Đỗ huynh, bây giờ anh cho tôi biết xem Đào lão gia là vị quân sư của người nào ?

Đỗ Nghị gạt lại:

- Nhưng Phí huynh đã có bằng lòng theo ý kiến của đệ hay chưa ?

Phí Độc Hành nghiêm giọng:

- Gạt đầu thì không khó, nhưng tôi cũng cần biết trước xem tôi được vì ai mà ra sức chớ ? Đỗ huynh nghĩ có phải thế không?

Đỗ Nghị do dự:

- Thế nhưng...

Phí Độc Hành chận nói:

- Chuyện này tôi cũng không dám ép, nếu Đỗ huynh thấy nói ra bất tiện thì thôi.

Đỗ Nghị trầm ngâm:

- Thật ra thì đệ thấy cũng không cần phải nhứt định biết đó là ai, được ăn sang mặc sướng có quyền có thế, được sống bằng chuối ngày yên ổn là đã đủ rồi.

Phí Độc Hành cười:

- Mỗi người có một quan niệm khác nhau, theo tôi, một khi Phí Mộ Thư đã giao trọn cuộc đời cho ai thì phải là một đối tượng xứng đáng, và cũng chỉ cần người xứng đáng, chỗ xứng đáng là đủ, ngoài ra tôi không yêu cầu chuyện gì khác nữa.

Đỗ Nghị cau mày thật sâu và chắc lưỡi:

- Phí huynh thật làm đệ vô cùng khó xử.

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Đâu có gì khó xử, nói hay không là thuộc toàn quyền của Đỗ huynh, tại hạ làm sao ép được?

Đỗ Nghị bắt đầu bực dọc, thế nhưng hấn cố làm vẻ lo ra, phải qua một lúc khá lâu hấn mới lấy được giọng bình thường:

- Được rồi, Phí huynh, chúng ta tuy mới quen nhau nhưng tình đã là bằng hữu, đệ không có lý do gì để dẫu Phí huynh cả, chỗ mà chúng ta nương tựa chính là “Hòa Trung Đường”, được không ? Phí huynh ?

Phí Độc Hành gặng lại, nhưng giọng hấn thật bình thường:

- Tổ chức mật của Hòa Khôn?

Đỗ Nghị tái mặt, hấn chỉ chỉ vào miệng, và thấp giọng:

- Phí huynh nho nhỏ một chút !

Đỗ Nghị tỏ vẻ quan trọng bao nhiêu, Phí Độc Hành lại làm vẻ thản nhiên bấy nhiêu, hấn mỉm cười:

- Đúng lắm, con người đó quả thật là một nhân vật ở trên muôn vạn mà chỉ dưới có một người, từ một chức quan “Giám Y Vệ”, hấn bò lặn đến bây giờ quả là con người không phải tầm thường.

Đỗ Nghị cau mặt:

- Phí huynh muốn nói...

Không trả lời mà Phí Độc Hành lại lắc đầu:

- Không xứng đáng !

Đỗ Nghị vùng tái mặt:

- Phí huynh...

Phí Độc Hành chận nói:

- Không xứng đáng là không xứng đáng chớ chẳng có gì giải thích, tuy nhiên như Đỗ huynh đã nói, để được ăn no mặc ấm, để được tránh khỏi chuyện phiền hà, để được sống trong yên ổn, tại hạ bằng lòng.

Đỗ Nghị lại sững sốt, nhưng mặt hần tươi ngay, hần chụp lấy cánh tay Phí Độc Hành, giọng hần y như một đứa bé vừa được kẹo:

- Phí huynh, anh thật đã làm cho bạn bè lo muốn chết, được rồi, bắt đầu từ đây, chúng ta đã là anh em một nhà, đệ xin về báo hỉ cho Đào lão gia.

Phí Độc Hành nhượng mắt:

- Sao ? Như vậy chuyện này Đỗ huynh phụng mạng hành sự đây sao ?

Đỗ Nghị đỏ mặt, hần cười ngượng ngập:

- Thật ra bây giờ thì cũng không còn có gì phải dấu Phí huynh nữa cả, chính tại Trương Gia Khẩu, Đào lão gia đã chú ý Phí huynh rồi, nhưng cho mãi đến bây giờ mới tạo ra cơ hội.

Hần buông tay Phí Độc Hành, vừa quay ra vừa nói:

- Phí huynh tạm ở chờ đây, đệ đi báo ngay cho Đào lão gia biết tin mừng.

Phí Độc Hành kéo hần lại chỉ chỉ vào chiếc ghế:

- Không vội, Đỗ huynh hãy ngồi nán lại, chúng ta hãy còn có chuyện cần bàn.

Nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành, Đỗ Nghị hơi do dự:

- Chẳng hay Phí huynh muốn nói về chuyện chi ?

Phí Độc Hành đáp:

- Đỗ huynh cứ ngồi xuống đi rồi mình sẽ nói chuyện sau.

Đỗ Nghị bắt đầu lo ngại...

Nắm được con người này đối với “cấp trên” của hần, đó là một đại kỳ công, đối với bản thân hần cũng là một cái lợi lớn, vì bên trong có thể nào đi nữa, hai người vẫn có cái vỏ là “bằng hữu”, hần sẽ có một chỗ dựa mà thiên hạ phải kiên dè.

Bao nhiêu lâu nay người ta sợ hần chỉ vì hần là người của “Hòa Trung Đường”, một tổ chức thay thế cho “Đông Xưởng” của triều nhà Minh, đối với dân chúng, đó chỉ là một cuộc thay thầy đổi chủ, sự khủng bố tàn sát có hơn chớ không kém.

Một số người ngây thơ đại dốt, bất mãn nhà Minh mục nát, bọn “Đông Xưởng” chuyên quyền, người ta chỉ mong cho toàn bộ guồng máy cai trị đó đổ xuống, chỉ cần thoát được sự kềm kẹp của đám hung thần đó là người ta thỏa mãn, người ta không ước lượng được rằng khi đã lật đổ được một chế độ tàn ác rồi cái gì sẽ thay vào.

“Cơ Mật Viện” của nhà Minh, đáng lý phải làm những công việc cơ mật quốc gia, lo chế ngự ngoại xâm nổi loạn, nhưng đám người của tổ chức “Cơ Mật Vụ” Đông Xưởng lại dùng cái nhãn hiệu đó để sách nhiễu lương dân, những ngày cuối cùng của nhà Minh, trong dân chúng bất cứ nhà nào có con gái đẹp, có nhiều sản nghiệp, nhà đó sẽ được đám “Đông Xưởng” chiếu cố kỹ càng, bao nhiêu gia đình tan nhà nát cửa cũng chỉ vì bao nhiêu đó.

Chỉ cần một lời kết tội vu vợ, lương dân cũng trở thành phản loạn, mà đã là “phản loạn” thì người bị bắt bị giết, tài sản bị tịch thu, trai tráng, già cả, trẻ con vốn là những thành phần “ngoan cố”, những người đó bị giết ngay tức khắc, chỉ có những cô gái đẹp thì vì có nhiều vấn đề dính líu, cần phải được lưu lại để... “điều tra”, rồi thì vóc ngọc mình vàng tan nát dưới những bàn tay lông lá.

Người ta đã sợ “Đông Xưởng” như sợ thần ôn dịch, người ta chỉ mong nhà Minh được sớm cáo chung, để đêm được ngủ yên, để khỏi thấy những cặp mắt vô nhân của đám người thuộc “Cơ Mật Vụ”, nhưng người ta không ngờ lớp mỏng nào cũng thế, hết “Đông Xưởng” của triều Minh thì lại đến “Hòa Trung Đường” của nhà Thanh.

Tổ chức sau này, mục đích vẫn y như tổ chức trước kia, họ lại có phần hơn, vì họ đã có nhiều kinh nghiệm, vì thế hành động sách nhiễu, giết người của họ rất tinh vi.

Có không thể làm heo được, cho nên khi nhà Minh cáo chung, tổ chức “Đông Xưởng” ngủm theo thì những con người trung thành nhứt trong “nghề nghiệp” đã từ “Đông Xưởng” nhảy tót vào “Hòa Trung Đường” và vì thế họ trở thành... cao thủ.

Bọn Đỗ Nghị là những con người đó.

Vì thế cho nên họ quyết tâm kéo cho được Tướng Cướp Liêu Đông.

Quyền thế đã có thừa, bây giờ họ rất cần đến “nhân tài”.

oOo

Đỗ Nghị mừng vì đã nắm được con người mà cấp trên của hắn đang mong muốn, nhưng hắn cũng bắt đầu hơi ngán, khi hắn thấy thái độ và lời lẽ của Phí Độc Hành:

- Đỗ huynh, tôi giao cuộc đời của tôi cho Hòa Khôn thì thật là không xứng đáng, nhưng vì cuộc sống, vì sự an toàn, nên tôi phải nhận. Tuy nhiên, nhận việc là nhận việc, tôi vẫn có điều kiện của tôi, xin phiền Đỗ huynh chuyển lại cho Đào lão gia.

Đỗ Nghị hỏi:

- Sao ? Phí huynh có những điều kiện chi ?

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Trước tiểu nhân sau quân tử, về chuyện này phải minh bạch, cần phải có cả đôi bên thỏa thuận, tình nguyện mới thành. Nếu Đào lão gia nhận thấy là cần thiết thì cứ gật đầu, bằng không ông ta có quyền từ chối, giữa chúng ta không ai ép uống gì ai.

Đỗ Nghị do dự:

- Thế nhưng... chẳng hay những điều kiện của Phí huynh...

Phí Độc Hành chận nói:

- Thứ nhất, tôi là Phí Độc Hành chứ không phải Phí Mộ Thư, từ đây về sau, không ai có quyền đá động đến cái tên Phí Mộ Thư và cũng không được mượn lấy cái tên đó để gây ra chuyện phiền hà.

Đỗ Nghị gật đầu ngay:

- Tự nhiên, đó là chuyện nhất định rồi, đệ đã đem cái mạng ra bảo đảm mà Phí huynh còn chưa tin được hay sao ?

Phí Độc Hành nói:

- Chỉ có hai người, một là Đỗ huynh, hai là Đào lão biết tôi là Phí Mộ Thư, tôi không bằng lòng có người thứ ba nào biết nữa.

Đỗ Nghị do dự:

- Phí huynh, đáng lẽ phải nói không có người thứ tư mới được, vì Kỷ Tử Tinh đã biết trước rồi.

Phí Mộ Thư cau mặt, nhưng rồi hấn lại gật đầu:

- Cũng được, ba thì ba, bất luận là mấy người, nhưng bắt đầu từ đây trở đi, không được thêm một người nào nữa.

Đỗ Nghị đáp nhanh:

- Như thế thì dễ rồi, để đệ về báo cho Đào lão...

Phí Độc Hành đưa tay:

- Khoan, còn chuyện thứ hai. Trong phủ của Hòa Khôn cố nhiên là rất nhiều người, tôi vừa đầu nhập, chức vị tự nhiên là không thể cao, nhưng tôi không bằng lòng ở dưới bất cứ một ai, tôi chỉ chịu sự sai sử của mỗi một mình Đào lão, không một ai được nói đến tôi.

Đỗ Nghị cười:

- Cái đó thì quá dễ rồi, nhất định Đào lão gia sẽ bằng lòng.

Phí Độc Hành gật đầu:

- Như thế là tốt lắm, thứ ba, tôi vẫn phải có cái sinh hoạt tự do của tôi, muốn đi bao giờ, muốn về bao giờ là tùy khi cần thiết, không một ai có thể can thiệp vào chuyện đó.

Đỗ Nghị hơi lúng kượng:

- Cái đó...

Phí Độc Hành chận nói:

- Đỗ huynh không phải là Đào lão gia, điều kiện tôi đặt ra cho Đào lão gia chớ không phải nói với Đỗ huynh, nếu quả thật không thể chấp nhận thì cũng phải chính Đào lão gia nói ra chuyện ấy.

Đỗ Nghị gật lia:

- Đúng đúng... Phí huynh nói rất phải, có thể chuyện này đối với Đào lão gia cũng không có chi, có thể ông ta sẽ đặt vấn đề ngoại lệ đối với Phí huynh, nhưng cho dầu ông ta không thuận ý thì còn đệ đây chi, nhứt định đệ sẽ cố nói cho kỳ được. Nhưng chắc Phí huynh chỉ cần bấy nhiêu điều kiện đó ?

Phí Độc Hành đáp:

- Hãy còn, chẳng hay lương bổng mỗi tháng của chúng ta là bao nhiêu, chắc Đỗ huynh biết rõ ?

Đỗ Nghị đáp:

- Đệ thì hai trăm lượng, bọn Kỷ Tử Tinh vào sau nên chỉ hưởng một trăm năm mươi lượng.

Phí Độc Hành nói:

- Tôi cần bốn trăm lượng.

Đỗ Nghị trố mắt:

- Phí huynh cần bốn trăm lượng ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tôi chỉ nói một lời, anh không phải là Đào lão gia, nhưng anh cũng biết, tôi nghĩ Đào lão càng biết rõ hơn, họ Phí này là một Tướng cướp, một ngón tay đưa ra đâu phải chỉ bốn trăm lượng mà thôi.

Đỗ Nghị gật gù:

- Đúng, Phí huynh quả là người thấy vấn đề thật sâu xa. Được rồi, đệ sẽ đem những lời của Phí huynh về báo cho Đào lão gia, nhứt định không để sót mất một tiếng nào, tuy nhiên, bằng lòng hay không còn phải do ông ấy, nhưng dầu thế nào, đệ tin rằng Đào lão gia cũng sẽ bằng lòng.

Hắn nói xong lời cuối là hắn đứng lên ngay.

Phí Độc Hành cũng đứng lên:

- Họ Phí này tuy mang danh là tướng cướp, nhưng chắc Đỗ huynh cũng biết, nhiều khi lời của một tướng cướp có nhiều bảo đảm hơn một bậc “đại nhân” và bây giờ thì Đỗ huynh có thể mang tất cả phục binh bên ngoài về một lượt.

Đỗ Nghị đỏ mặt, hắn không ngờ Phí Độc Hành ngồi một chỗ mà lại nhìn thấy không sót việc nào như thế, hắn ngượng mím cười:

- Thật Phí huynh quả là bậc cao minh !

Hắn vòng tay và quay mình bước luôn ra cửa, sự khám phá phục binh của Phí Độc Hành làm cho hắn nhột nhột vô cùng.

Phí Độc Hành bước theo, khép cửa lại và để nguyên quần áo nằm bật ngửa trên giường, mắt hắn nhìn thẳng lên trần nhà, môi hắn điểm nụ cười khó hiểu...

Hắn đã tiễn khách, nhưng quần áo hắn vẫn không thay, hình như hắn định tiễn khách thêm.

Hắn chỉ khép cửa chớ không gài then, ở đây, dầu hạng người nào muốn vào, thông lệ là phải gõ cửa.

oOo

Có tiếng gõ cửa.

Phí Độc Hành vẫn nằm ngửa lim dim đôi mắt.

- Cứ vào, cửa không có đóng.

Cửa mở, bên ngoài bước vào hai người, một người trung niên và một gã thanh niên.

Bốn tia mắt như bốn ngọn đèn đêm chiếu thẳng vào người của Phí Độc Hành.

Nghe tiếng bước chân, nhưng Phí Độc Hành vẫn lim dim:

- Để trà trên bàn đó, bao giờ cần thì ta sẽ gọi.

Hắn nói chuyện với đám tiểu nhị hầu phòng.

Nhưng hai người này không phải là tiểu nhị, gã trung niên gằn giọng:

- Ngồi dậy mà mở mắt ra nói chuyện.

Phí Độc Hành hé mắt mím cười:

- Vậy mà cứ tưởng mấy tên tiểu nhị, chẳng hay nhị vị...

Hắn hỏi mà vẫn nằm ngửa trên giường, hình như hắn nghĩ đây không phải “khách”.

Người trung niên lạnh lùng:

- Có mảnh giấy bỏ trong phòng khi nãy, các hạ đã xem chưa ?

Phí Độc Hành à à:

- Như vậy là mảnh giấy của nhị vị đó sao ? Xem rồi, thế nào ?

Người trung niên vặn lại:

- Các hạ thấy trên mảnh giấy đó viết những gì rồi chớ ?

Phí Độc Hành bật cười:

- Thật thì thôi, mảnh giấy đó của nhị vị viết, thế sao bây giờ nhị vị lại hỏi tôi ?

Người trung niên cau mặt:

- Đừng có dài dòng, hãy ngồi lên nói chuyện.

Như không thấy dáng hằn học của đối phương, Phí Độc Hành nhường nhường mắt:

- Sao ? Tại hạ dài dòng à ? Đâu có...

Người trung niên trầm giọng:

- Bọn ta cảnh cáo các hạ, không nên gần kẻ nịnh thần ác độc, nếu không sẽ mang họa vào thân.

Phí Độc Hành cười:

- Thấy chưa, tại hạ nói có sai đâu, đã viết thì phải nhớ thuộc lòng mới được chớ ?

Gã thanh niên hình như đã nổi nóng trước thái độ khinh khỉnh của Phí Độc Hành, hấn quắc mắt nhích lên...

Nhưng người trung niên vội đưa tay cản lại và nói với Phí Độc Hành:

- Chính như người vừa nói, chữ vốn là của ta viết, tự nhiên là ta phải nhớ, nhưng ta cần phải hỏi người có nhớ hay không?

Phí Độc Hành đáp:

- Nhớ chớ, nhưng rồi sao ?

Người trung niên gặng lại:

- Đã nhớ thì tại sao các hạ lại không nghe ?

Phí Độc Hành không đáp mà lại hỏi:

- Tại làm sao tôi lại chẳng nghe ? Nhị vị muốn chỉ về chuyện gì mới được chớ ?

Người trung niên cười gằn:

- Ta muốn chỉ việc các hạ cấu kết với bọn nha trảo của Hòa Khôn.

Phí Độc Hành lại à à :

- Như vậy là các hạ muốn nói về chuyện đó ? Là quá he, tại làm sao tại hạ lại phải tuân theo lời của các hạ?

Người trung niên đáp ngay:

- Tại vì để bảo đảm sinh mạng cho người.

Phí Độc Hành nói:

- Như vậy thì các hạ đã không phải rồi, tôi đem mồ hôi nước mắt của tôi để kiếm lấy bát cơm thì tại làm sao lại có chuyện không phải ? Chuyện đó có can hệ gì đến các hạ đâu.

Người trung niên quát mắng:

- Ta hỏi, Hòa Khôn là trung lương hay gian nịnh, là người tốt hay kẻ ác ?

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Vấn đề đó không quan hệ đến chén cơm manh áo của tôi, trung hay nịnh, lương thiện hay ác nhân không cần biết, chỉ cần khi tôi muốn cái gì, hất trao cho tôi cái ấy là đủ.

Người trung niên cười nhạt:

- Như vậy là tự người mong hủy hoại thanh danh của người, tự người đã hủy diệt sở học của người, người phải biết hành động đó là trợ trụ vi bạo, giúp cạp thêm vây, người có biết Hòa Khôn đã thủ hại bao nhiêu trung lương, đã nạo tẩy lột da bao nhiêu bá tánh ?

Phí Độc Hành đáp:

- Điều đó tôi biết, nhưng ít nhất bây giờ tôi cần cái gì hất trao cho tôi cái ấy, cho đến bây giờ, chưa có một người nào đối xử với tôi như thế ấy.

Người thanh niên bây giờ mới lên tiếng, giọng hất như lên án:

- Các hạ chỉ nghĩ đến những cái lợi cho mình, không nhớ đến bao nhiêu sinh mạng của lương dân, các hạ có biết những thứ mà Hòa Khôn ban cho các hạ đã nhuộm nhiều máu rồi không ?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Các hạ chỉ biết có mỗi mình Hòa Khôn, nhưng các hạ có biết trên đời này kẻ uống máu người đâu phải chỉ có hắn mà thôi !

- Đã đành như thế, nhưng chắc các hạ cũng biết kẻ hung ác nhất, nguy hiểm nhất là Hòa Khôn chứ ?

Phí Độc Hành chưa trả lời thì người thanh niên rước nói:

- Tam sư ca, không cần phải nói nhiều, tiểu đệ đã nói trước rồi, Phí Mộ Thư là con người như thế ấy...

Phí Độc Hành quát mắt:

- Ai là Phí Mộ Thư ? Các hạ đã nhận lầm người rồi, tại hạ là Phí Độc Hành.

Người thanh niên cười lạt:

- Đừng có giở cái ngôn hạ đẳng đó trước mặt bọn ta, bọn này ở cách có một phòng, những lời lẽ của người nói với tên chó săn của Hòa Khôn khi nãy, đã lọt cả vào tai rồi, nếu không có Tam sư ca của ta ngăn cản để khuyên người, thì ta đã tính chuyện lâu rồi.

Phí Độc Hành cười :

- Tùy người muốn nói thế nào thì nói, ta không phải Phí Mộ Thư là không phải, không thể vì một lời nói của các hạ mà tên con người lại được sửa đổi nhanh như thế.

Hắn nhìn thẳng vào gã thanh niên và hất mặt:

- Bây giờ cũng đâu có muộn, người tính chuyện gì đó thì cứ “tính” thử xem !

Tiếng “tính” cuối cùng hắn nhấn mạnh bằng một thái độ khiêu khích và người thanh niên biến sắc nhích lên...

Người trung niên vội đưa tay cản lại và ngó Phí Độc Hành :

- Các hạ có thừa nhận hay không cũng không có gì quan hệ, bọn ta chỉ tiếc cho sở học của các hạ, nên cố tình khuyên giải, đồng thời cũng vì kẻ trung lương, vì bá tánh mà mong ngăn họa gây ra, ta hy vọng các hạ hãy nhận thấy vấn đề thiết yếu cho mình, cho người mà quay đầu trở lại.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Muốn ta như thế cũng không khó lắm, nhưng ta cũng cần hỏi xem chư vị có đủ những thứ mà ta đang cần yếu hay không ?

Người thanh niên hỏi:

- Người cần những gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Ăn, mặc, ở và những chi phí khác, mỗi tháng độ hơn ngàn lượng.

Người thanh niên giận dữ :

- Khốn nạn, người xứng đáng lắm hay sao ?

Phí Độc Hành đưa tay diềm đạm:

- Nếu như thế thì chúng ta kể như không còn chuyện nói, chắc các vị cũng đã thấy như thế chứ ?

Nói xong câu đó, hắn vụt quay mình, nằm nghiêng mặt vào trong vách.

Người thanh niên tái mặt, lừ mắt như ngâm hỏi ý vị sư ca.

Người trung niên trầm giọng :

- Chuông sớm kệ chiều cũng không nhứt thiết giác ngộ được kẻ chấp mê, đã thế thì vì những bậc trung lương, vì sinh mạng và tài sản của bá tánh, bọn ta đành phải đau lòng mà hủy diệt các hạ...

Người thanh niên nhích tới :

- Tam sư ca, hãy để hắn cho tiểu đệ...

Hắn không nói hết câu, cơn giận dữ làm cho hành động nhanh hơn lời nói, hai tiếng “tiểu đệ” chưa thoát ra khỏi miệng thì chា6n hắn đã bước lên và ngón tay hắn đã nhắm ngay vào trọng huyệt phía sau lưng của Phί Độc Hành...

Nhìn vào dáng sắc và vóc người, gã thanh niên trông cũng không có gì đáng chú ý, nhưng khi hắn vung tay lên mới thấy nội lực của hắn không phải tầm thường và nhứt là thế tấn công của hắn thật là kỳ quặc...

Lúc hắn nhích tới, lúc tay hắn mới nhấc lên thì rõ ràng hắn dùng chỉ lực, nhưng khi tay hắn gần tới sát đối phương thì ngón tay đưa ra vùng co lại và cả bàn tay lại bung ra, chưởng phong cuốnt ới thật nhanh.

Hắn đánh theo cách đánh sau lưng.

Khi đưa tay tới, chỉ lực làm cho gió không chao động, khiến cho đối phương không thể biết đòn nhắm vào đâu, nhưng đến khi chưởng thế hắn tung ra thì đã sát một bên rồi, cho dầu có biết cũng không làm sao đỡ kịp.

Thế đánh không biến hóa nhiều nhưng hiểm ác.

Phί Độc Hành lại đang nằm, mặt đang quay vào vách.

Trong tư thế đó, gặp phải tay kinh địch thì quả thật quá nhiều nguy hiểm...

- o O o -